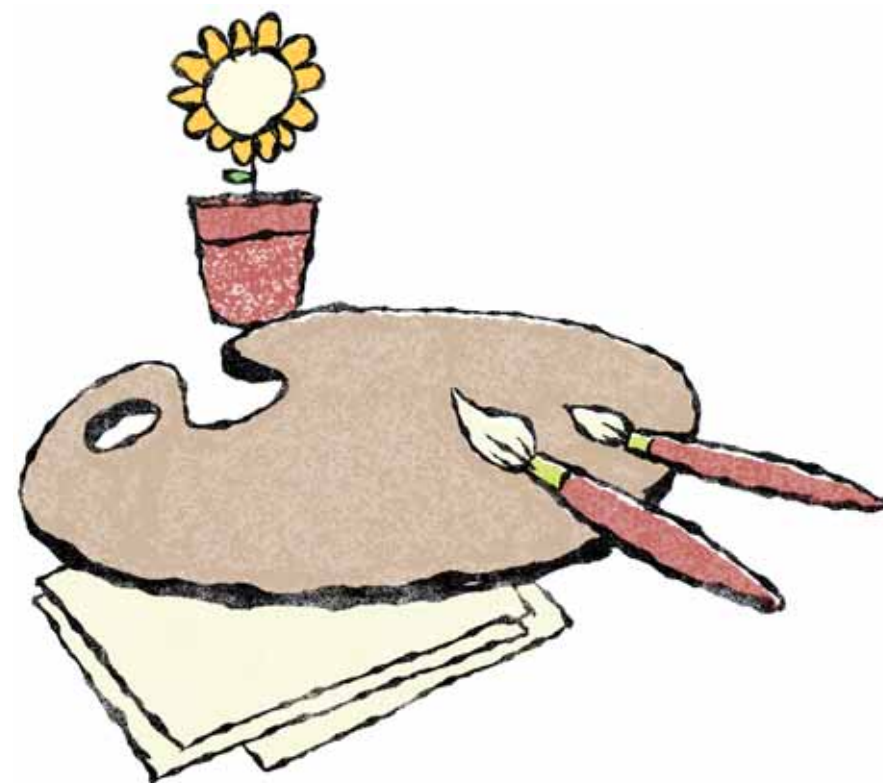

El misteri dels pinzells anònims

Josep Antoni Fluixà
Il·lustracions de Dani Cruz

Aquesta obra va guanyar el
Premi de no ficció infantil M. Dolores Català Amorós
en el 69é Certamen Literari *Castellum Ripae*
Any 2025

Formaven el jurat Richard Garrigues González,
Núria Gregori Sebastià i Núria Sendra
Premi patrocinat per

1a edició: febrer de 2026

© 2026 Josep Antoni Fluixà
© 2026 Il·lustracions de Dani Cruz

© 2026 Edicions del Bullent
C/ de la Taronja, 16 • 46210 Picanya
☎ 961 590 883
www.bullent.net • info@bullent.net

Assessorament lingüístic: Miquel Àbalos, Àlvar Vanyó
Impressió: Grafo

ISBN: 978-84-9904-308-1
Dipòsit legal: V_210_2026

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor, queden rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Una família de pintors

Fa molts anys, i uns quants segles també, vivia a València un pintor de quadres. Fill també d'un altre pintor, Joan Vicent Macip. De son pare n'heretà no sols l'art de la pintura, sinó també, a més del primer cognom, els dos noms amb els quals el van batejar. Però amb un canvi d'ordre. Si a son pare li deien Joan Vicent, a ell li van posar Vicent Joan.

Quan Vicent Joan va nèixer a la Font de la Figuera, son pare començava a ser conegut com a pintor d'escenes religioses. Eren aquells uns anys molt antics, a principis del segle XVI. És a dir, al voltant dels anys 1503 i 1505, perquè realment no se sap la data exacta del seu naixement. D'aquella època s'han perdut molts papers, alguns desapareguts en algun incendi i altres menjats pels peixets de plata o pels cucs de paper.

El cas és que la família de Vicent Joan acabà per traslladar-se a València. A la capital del Regne s'estaven construint moltes esglésies i monestirs. Per això, eren molts els encàrrecs que feien a son pare per a decorar els llocs de culte on la gent anava a resar.

Tanta faena va començar a tindre que va haver d'ampliar l'espai del taller i contractar alguns ajudants. I quan Vicent Joan deixà de ser un xiquet, son pare li va dir:

—Vicent, crec que ja és hora que ajudes ton pare. Demà vindràs amb mi al taller.

Vicent va rebre l'ordre amb gran alegria, perquè feia ja temps que admirava el treball de son pare.

Passaren els anys i, a poc a poc, el jove Vicent Joan aprengué l'ofici patern. I ho va fer amb tant d'encert que, com sol passar tantes vegades, la fama del fill superà la de son pare. I un dia va rebre un encàrrec exclusivament per a ell.

—Vull que em pintes un retaule dedicat a sant Eloi —li digué el retor de l'església de Santa Caterina.

Vicent Joan acceptà el repte i s'esforçà a fer un bon treball. El retor quedà del tot satisfet. Aquell

